

i Loven, og ligeledes har man tiltraadt den her i Thinget vedtagne Beſtemmelse om, at Thveri-, Bedrageri- og Hæleriſager ikke ſkulle henlægges til Behandling af de nye Afdelingsretter. Derimod har Landſtinget gjort to Forandringer i Forſlaget, ſaaledes ſom det vedtoges her; den første vedrører Lovforſlagets første Paragraph, og den anden dets 14de Paragraph, ſom handler om Afdelingsretternes Myndighed og om Appellen af de i diſe Retter paakjendte Sager. Hvad den første Forandring til Lovforſlagets § 1 angaaer, ſaa er Landſtinget derved tildeels vendt tilbage til Lovforſlagets § 1, ſaaledes ſom det tidligere havde vedtaget ſamme, men dog paa en noget anden Maade, hvorved de Betænkeliigheder, ſom her reiſtes mod Landſtingets tidligere § 1, for en ſtor Deel ere bortfaldne. Det vil maaſkee erindres, at Folkethinget fandt det mindre helbdigt, naar det i Landſtingets § 1 var ſagt, at den Juſtitiarius i Kriminal- og Politiretten tilkommende Myndighed til at fordele Forretningerne mellem ſamtliche Rettens Aſſeſſorer forbliver uforandret, dog ſaaledes, at ingen enkelt Aſſeſſor af ſærligt Henſyn til den ſamlede Rets dømmende Forretninger burde fritages for Deeltagelse i Retspleien ved Afdelingerne, og at man fandt dette uheldigt, deels, fordi Affattellen ikke var korrekt, og deels, fordi man overhovedet ikke anſaae det for rigtigt i denne Lov at optage en Beſtemmelse, ſom formeente Juſtitiarius, efter Samraad med Rettens øvrige Aſſeſſorer, at ordne Forretningernes Fordeling, ſom det anſaaes for henſigtsmæssigt. Den Betænkeliighed, ſom er gjort gjældende med Henſyn til Beſtemmelsens formelle Affattelse, er nu fjernet efter den Maade, hvorpaa det omhandlede Punkt nu foreligger, og hvad den anden Betænkeliighed angaaer, forekommer det mig, at ogsaa den maa ſiges at være væſentlig bortfalden derved, at det ikke kan ſiges, ſaaledes ſom Paragraphen nu er affattet, at være abſolut formeent at ordne Sagen paa en ſaadan Maade, at en enkelt Aſſeſſor væſentlig kan hellige ſin Tid og Virksomhed til de egentlige dømmende Forretninger og i Forbindelse dermed ſaae noget Soulagement med Henſyn til Deeltagelsen i Retspleien i Afdelingerne. De Medlemmer af Folkethinget,

ſom tidligere have fundet ſig opfordrede til ſærligt at beſkjæftige ſig med denne Sag, have derfor ikke fundet nogen Anledning til at gjøre Indſtilling til Thinget om i denne Henſeende at fravige Forſlaget, ſaaledes ſom det nu ſeneſt er vedtaget i det andet Thing. Derimod er det forekommet de ærede Herrer, ſom tilligemed mig have ſtillet Endringsforſlag til denne Behandling, at det ikke vilde være tilraadeligt ligeledes at indſeende det andet Thing, hvad § 14 angaaer. Jeg troer at kunne udtale, ikke blot paa egne, men ogsaa paa Medforſlagsſtillerens Vegne, at det vilde have været os særdeles kjært, om vi ogsaa i dette Punkt kunde være gaaede det andet Thing ind, navnlig da det ikke kan beſtrides, at Landſtinget i flere Punkter har viliſt ſig indkomende mod Folkethinget i denne Sag; men vi have meent, at den Maade, hvorpaa Sagen er foreſlaet ordnet i Landſtingets § 14, vilde være forbunden med ſaadanne Ulemper, at man ikke burde gaae ind derpaa. Landſtingets § 14, ſom er overeensſtemmende med den tidligere i Landſtinget vedtagne § 14, gaaer jo ud paa, at Dommeren i de nye Afdelingsretter ſkal kunne idømme Straf indenfor viſe foreſkrevne Grændſer uden Appel, men i andre Tilfælde, hvor Sagerne helliges under Afdelingsretterne, ſkal han vel kunne paakjende Sagerne, men de ſkulde da være undergivne Appel til Højesteret. Det har nu forekommet os, at man paa denne Maade vilde udsætte ſig for, at en overordentlig ſtor Mængde meget ſmaa og ubetydelige Sager kunde komme ind for Højesteret, ikke blot mange flere end hidtil, men ogsaa i og for ſig Sager af ſaa liden Betydning, at det vilde ſtaa i en ganſke beſynderlig Uovereensſtemmelse med de almindelige Regler for Appellabiliteten til Højesteret, naar diſe Sager ſkulde appelleres dertil. De ærede Herrer vilde erindre fra tidligere Dmtale, at det er et overordentligt ſtort Antal Sager, hvorom her er Spørgsmaal; det er blevet opgivet, at Antallet af de Sager, ſom tidligere have været henlagte under Politidirektørens ſaakaldte Protokol, har varieret imellem 3000 og 5000 aarligt, og det er jo navnlig dem, der ſkulde henlægges under de nye Afdelingsretter. En overordentlig ſtor Deel af diſe Sager vil igjen være af den Beſtaffen-